RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 99.415 van 3 oktober 2001
in de zaak A. 110.717/XIV-6719.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. STEVENS,
kantoor houdende te 3500 Hasselt,
Pietelbeekstraat 4.

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 26 september 2001 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2001 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 10 augustus 2001 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; aan de verzoekende partij betekend op 21 september 2001;

Gelet op de beschikking van 27 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gelet op de beschikking van 28 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2001, om 10 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. STEVENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur K. BRUYNINCKX, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 7 augustus 2001 en zich vluchteling verklaart op 8 augustus 2001; dat op 10 augustus 2001 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 19 september 2001 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat er uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, artikel 8, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat: "Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, bevat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen";

3.2. Overwegende dat gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de wet voorziet, en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad van State teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn herleid, de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing evident, dit wil zeggen klaarblijkelijk, dit is, op het eerste gezicht onbetwistbaar moet zijn;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid met concrete gegevens dient aan te tonen; dat deze rechtvaardiging tweeledig is; dat, enerzijds, dient te worden aangetoond dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en, anderzijds, dat zij niet onredelijk lang met het indienen van haar verzoekschrift heeft gewacht;

3.4. Overwegende dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij verblijft in een open opvangcentrum; dat de verzoekende partij zich ter verantwoording van het uiterst dringende karakter van de vordering in haar verzoekschrift beperkt tot de uiteenzetting dat de bestreden beslissing tot doel heeft te verhinderen dat de verzoekende partij de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling zou kunnen genieten waarbij zij zich binnen de vijf dagen in de illegaliteit zou bevinden en dat de uiterst dringende noodzakelijkheid hier zonder twijfel van toepassing is;

Overwegende dat de verwerende partij terecht opwerpt dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet rechtvaardigt; dat immers de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid van de vordering tot schorsing in casu niet volstaat; dat de verzoekende partij eigenlijk wil zeggen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient gevorderd te worden omdat de bestreden beslissing onmiddellijk ten uitvoer kan worden gelegd; dat het een wezenskenmerk van een bestuurshandeling is dat ze onmiddellijk kan worden ten uitvoer gelegd, maar dat de loutere dreiging dat dit op ieder ogenblik kan geschieden, op zich niet doet blijken dat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen; dat de verzoekende partij niet met concrete gegevens aantoont dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen; dat hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond, zodat de vordering als onontvankelijk wordt verworpen;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de door artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

<u>Artikel 2</u>.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie oktober tweeduizend en één, door :

de HH.	G. DEBERSAQUES,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	W. GEURTS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

W. GEURTS. **G. DEBERSAQUES.**